

dant forslag? Nu er det jo ret hypotetisk, men jeg spørger alligevel.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Det er et meget, meget smart eksempel, jeg vil faktisk sige, at det er oversmart. For når hr. Tom Behnke bruger eksemplet med manddrab som en parallel, så duer tankeeksperimentet jo ikke. Det er jo fuldkommen hypotetisk. I det øjeblik man kunne henvise til, at der i en periode ikke havde været foretaget manddrab, og man spurgte, om man så ikke skulle afvikle paragraffen, så ville alle sige nej. Hvorfor ville de det? Ja, fordi vi alle ville vide, at manddrab ville komme til at forekomme. Så derfor vil jeg sige, at det der er en debatfidus.

Det er jo nemlig ikke tilfældet med blasfemi-paragraffen eller blasfemiloven. Der er ikke nogen af os, der går og forventer, at der her inden for en eller anden overskuelig fremtid vil komme et tilfælde af blasfemi, der er så rædselsvækkende, at det må komme ind under straffeloven.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Tak til ordføreren.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Første behandling af lovforslag nr. L 103: Forslag til lov om ændring af straffeloven. (Demokratisering af og indførelse af ligebehandlingsprincip i straffelovens racismeparagraf).
Af Søren Krarup (DF) m.fl.
(Fremsat 7/12 2006).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Lene Espersen):

Forslagsstillerne foreslår en omformulering af straffelovens § 266 b, stk. 1, så den kommer til at lyde på denne måde:

Den, der offentligt eller med forsæt til udbredelse i en videre kreds fremsætter udtalelse eller anden meddelelse, ved hvilken en hvilken som helst gruppe af personer trues, forhånes eller nedværdiges på grund af sin race, hudfarve, nationale eller etniske oprindelse, tro eller seksuelle orientering, straffes med bøde eller fængsel i 2 år.

Dette forslag adskiller sig fra den nugældende formulering alene ved, at der i forslaget tales om, at ytringer kan være rettet mod en hvilken som helst gruppe af personer. Den gældende bestemmelse anvender formuleringen en gruppe af personer.

Der foreslås herudover indsat et nyt stk. 2, hvorefter en udtalelse omfattet af stk. 1 skal være straffri, hvis den er sand, eller hvis den, der har fremsat ytringen, havde rimelig grund til at anse den for sand eller var provokeret til at fremsætte den.

Lovforslaget tilsigter ifølge bemærkningerne at bringe straffelovens § 266 b i overensstemmelse med såvel almindelig demokratisk tradition som ligebehandlingsprincippet. Forslagsstillerne anfører desuden i bemærkningerne til lovforslaget, at der med forslaget er taget højde for de indvendinger, der blev rettet mod deres tidligere forslag, L 103 fra 2002, om helt at ophæve § 266 b. De anfører videre, at der med det nu fremsatte forslag ikke vil kunne sættes spørgsmålstegn ved, om Danmark opfylder sine internationale forpligtelser.

Kl. 16.40

Endelig anfører forlagsstillerne i bemærkningerne, at forslaget i videre omfang vil sikre, at politiske ytringer mødes med modsigelser og ikke strafforfølgelser:

Straffelovens § 266 b fik sin nuværende formulering i 1971, idet kriteriet seksuel orientering dog først kom ind i 1987. I 1995 blev der indsat et stk. 2 i bestemmelsen, hvorefter det ved straffens udmåling skal betragtes som en skærpende omstændighed, at forholdet har karakter af propagandavirksomhed.

Gennemførelsen i 1971 af den nuværende § 266 b fandt sted med henblik på Danmarks ratifikation af FN's racediskriminationskonvention fra 1965. Inden Danmark ratificerede konven-

tionen, havde et udvalg under Justitsministeriet nøje overvejet, om de dagældende regler i straffeloven var tilstrækkelige for at opfylde Danmarks forpligtelser efter racediskriminationskonventionen. Udvalget fandt, at det var nødvendigt med visse lovændringer.

Udvalget var også samtidig fuldt ud klar over, at der skulle foretages en afvejning mellem på den ene side hensynet til bekæmpelse af racistiske udtalelser og på den anden side borgernes ret til at give udtryk for deres holdninger.

Under Folketingets behandling af lovforslaget blev forslaget ændret netop for at markere hensynet til ytringsfriheden, idet det blev præciseret, at der skulle være tale om, at en person nedværdiges på grund af race m.v. Det oprindelige forslag anvendte formuleringen: Gøres til genstand for nedsættende omtale eller behandling.

Forslagsstillerne anfører i bemærkningerne til lovforslaget, at det alene er grove handlinger, der bør kriminaliseres, og ikke politiske holdninger. Det er jeg enig i. Men derfor er det vigtigt at slå fast, at straffelovens § 266 b ikke kriminaliserer holdninger og bestemte opfattelser, bestemmelsen sætter alene grænser for den måde, man kan udtrykke sine holdninger på.

Med det vil jeg om den første del af forslaget sige, at der umiddelbart ikke er noget behov for den foreslåede omformulering af stk. 1. Bestemmelsen omfatter nemlig allerede i dag alle grupper af personer, altså både flertals- og mindretalsgrupper, som måtte blive udsat for f.eks. truende udtalelser på grund af deres race eller religion. Den foreslåede omformulering må derfor ikke medføre nogen forskel i bestemmelsens anvendelsesområde, og forslaget er således overflødig.

Som omtalt foreslås det også at indsætte et nyt stk. 2 i bestemmelsen. Sådan som det foreslåede stykke er formuleret, vil det indebære, at enhver ytring, der er omfattet af stk. 1, vil være strafri, hvis 1) der kan føres sandhedsbevis, 2) vedkommende har rimelig grund til at tro, at ytringerne var sande, eller 3) vedkommende var provokeret til at fremsætte ytringen.

Om forslaget om at kunne føre sandhedsbevis vil jeg gerne for det første sige, at det ikke stemmer med tankegangen bag § 266 b, der jo netop ikke kriminaliserer bestemte opfattelser af faktiske forhold, men ytringernes form. Det afgørende kan således ikke være, om en udtrykt opfattelse er sand eller falsk, men derimod om den pågældende offentlige udtalelse har været

truende, forhånende eller nedværdigende over for en befolkningsgruppe på grund af f.eks. race eller tro.

Hvis forslaget blev gennemført på dette punkt, ville det betyde, at der – i gåseøjne – ville være sande opfattelser, der kunne udtrykkes på en måde, der var truende, forhånende eller nedværdigende, uden at der kunne gøres et strafansvar gældende.

En sådan straffrihedsgrund vil efter regeringens opfattelse kunne rejse alvorlig tvivl om, hvorvidt Danmark overholder sine forpligtelser efter FN's racediskriminationskonvention. Det kan nævnes, at det strafbare område før lovændringen i 1971 var begrænset til udspredelse af falske rygter eller beskyldninger, men det udvalg, der gennemgik den danske lovgivning med henblik på at vurdere forholdet til FN's racediskriminationskonvention, fandt, at denne begrænsning i det strafbare område ikke kunne opretholdes. Udvalget pegede bl.a. også på, at der i givet fald ville blive mulighed for procesførelse om temaer, som ikke er egnede til bevisførelse.

Om forslaget om, at en udtalelse skal være strafri, hvis vedkommende har haft en rimelig grund til at anse udtalelsen for sand, kan man anføre det samme, som jeg tidligere var inde på, nemlig at § 266 b ikke kriminaliserer bestemte synspunkter eller opfattelser, men offentligt fremsatte ytringers form. Det bør derfor være uden betydning for strafbarheden, om vedkommende selv havde rimelig grund til at anse udtalelsen som dækkende for de faktiske forhold. Det strafværdige er som nævnt f.eks. ytringens racistiske form.

Kl. 16.45

Hertil kommer, at formålet med § 266 b i lyset af FN-reglerne er at forbyde og standse bl.a. racediskrimination ved at kriminalisere udbredelse af ideer, der hviler på racemæssig overlegenhed eller racead jævnfør FN-konventionens artikel 4. Dette formål vil blive svækket, hvis vedkommendes subjektive opfattelse af visse faktiske forhold bliver afgørende for strafbarheden af en racistisk udtalelse. En sådan begrænsning i strafbarheden vil som nævnt kunne rejse alvorlig tvivl om, hvorvidt Danmark overholder sine internationale forpligtelser.

Om den tredje foreslåede straffrihedsgrund, tilfælde, hvor vedkommende måtte anses for at have været provokeret til at fremsætte f.eks. en racistisk udtalelse, vil jeg i forlængelse af det, jeg allerede har sagt, pege på, at også en sådan æn-

dring vil indebære, at f.eks. racistiske udtalelser i et vist omfang ville blive tilladt.

Herudover kan fremhæves det generelle, at strafnedsættelse eller strafbortfald som følge af f.eks. ophidselse normalt kun kommer på tale i tilfælde, hvor den kriminelle handling har været rettet mod den, der har oplyst ophidselsen, og ikke mod andre medlemmer af den pågældende gruppe, der må ses som uskyldige tredjemænd.

Desuden behandler man inden for strafferetten normalt gerningsmandens sindstilstand og bevæggrunde som noget, der efter omstændighederne kan være relevant at tage hensyn til ved straffens udmåling, men ikke i vurderingen af, om en handling er strafbar.

Desuden vil også denne del af forslaget af de grunde, jeg tidligere har nævnt, efter regeringens opfattelse kunne rejse alvorlig tvivl om Danmarks overholdelse af sine internationale forpligtelser.

Afslutningsvis vil jeg gerne fremhæve, at den gældende § 266 b i praksis fortolkes snævert under hensyn til ytringsfriheden. Ytringer vil således altid blive vurderet i lyset af den konkrete sammenhæng, som de er fremsat i. Det indebærer bl.a., at der gælder vide rammer for ytringer, der fremkommer som led i den offentlige debat eller som led i en saglig videnskabelig debat. Dette er bl.a. slået fast af Højesteret i en dom fra 2000, hvor Højesteret i sine præmisser udtalte følgende:

Gerningsindholdet i § 266 b skal fastlægges under hensyn til ytringsfriheden. Ytringsfriheden er grundlæggende for et demokratisk samfund, idet tolerance over for andres meninger er en nødvendig forudsætning for den frie debat. Ytringsfriheden skal imidlertid udøves med fornøden respekt for andre menneskerettigheder, herunder retten til beskyttelse mod trosdiskriminerende forhånelser og nedværdigelse. Citat slut.

Alt i alt er min konklusion, at straffelovens § 266 b ikke er nogen hindring for en fri debat i vores samfund. Regeringen finder derfor ikke, at der er anledning til at ændre bestemmelsen, som bl.a. er udformet med henblik på at opfylde vores internationale forpligtelser.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Tak til justitsministeren. Vi går til ordførerrækken, og den første ordfører er fru Birthe Rønn Hornbech.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Det er jo en bestemmelse, der ofte har været til debat her i Folketinget. Som regel har det været en debat om, hvorvidt bestemmelsen skulle afskaffes. I dag er det lidt anderledes. Nu understreger forslagsstillerne, at bestemmelsen skal kunne beskytte en hvilken som helst gruppe, der forhånes og nedværdiges. Samtidig understreges det, at politiske ytringer skal mødes med modsigelse og ikke med strafforfølgelse. Det er synspunkter, som vi i Venstre kan være enige med forslagsstillerne i.

Der er imidlertid desværre ytringer også i den politiske debat, der ikke nøjes med at være politiske ytringer, men som under dække af at være politiske bemærkninger netop tilsigter at nedværdige og forhåne andre grupper på grund af deres religion, etniske tilhørsforhold osv. Disse grupper kan og skal beskyttes, og det bliver de allerede i straffeloven i dag.

Vi hører forslaget på den måde, at Dansk Folkeparti er af den opfattelse, at det kræver, at man er mindretal, for at man er omfattet af bestemmelsen. Det kan vi ikke finde noget belæg for nogen steder, som også justitsministeren har været inde på, men vi vil da meget gerne høre, om forslagsstillerne ved noget, som vi ikke ved, om, at bestemmelsen ikke skulle omfatte flertalsgrupper, eller om vi helt har misforstået, hvad meningen med ændringen skulle være.

Kl. 16.50

Men for at forstå det vil jeg da godt bede om at få et eksempel – et eksempel, hvor forslagsstillerne mener man ikke straffer i dag – på, hvor man mener at f.eks. en folkekirkedansk gruppe bliver forhånede og nogen derfor skulle kunne straffes. Nu har vi jo for en halv time siden hørt, at det ikke kan være blasfemisk, men der må så være nogle andre steder, hvor man mener at forslaget vil gøre en forskel. Det ville nok lette forståelsen, hvis vi kunne få nogle praktiske eksempler. Vi er så i øvrigt enige med forslagsstillerne i, at bestemmelsen under alle omstændigheder kun skal anvendes, når der er tale om en vis grovhed.

Som sagt mener vi, at bestemmelsen allerede omfatter det, som er punkt 1 i forslagsstillernes forslag. Men så kommer der jo noget, der for så vidt er værre set ud fra et strafferetligt synspunkt. Forslagsstillerne ønsker, at sande ytringer skal være straffri. Det forstår jeg simpelt hen ikke. Nedværdigende og forhånende ytringer, som er det, vi kalder gerningsindholdet i racismebestemmelsen i dag, er jo ikke noget, der kan

føres sandhedsbevis for. Også der vil jeg godt have nogle praktiske eksempler på, hvordan man skulle kunne føre sandhedsbevis. Hvad skulle det være for nogen ytringer og efterfølgende bevisførelse, hvor det praktisk var muligt?

Endelig foreslås det, at fremprovokerede bemærkninger skal være straffri. Jeg er bange for, at man i dette andet led fuldstændig blander tingene sammen og dermed kommer i strid med grundlæggende principper i dansk ret. Straffeloven er altså formuleret på den måde, at man formulerer nogle gerningsindhold, og det skal være bevist, og så skal den pågældende kunne dømmes, hvis det både er faktisk og retligt bevist, at der er forsæt og alt det her. Men at der er blevet provokeret, kan jo aldrig medføre, at der skulle ske en frifindelse, og at forholdet så ikke er begået.

Det kan godt være, det får indflydelse på strafudmålingen, for der ville enhver ordentlig forsvarer selvfølgelig anføre, at der var tale om en provokation, og det fremgår direkte af straffeloven, at man skal tage den slags – forholdene omkring gerningen og gerningsmanden – i betragtning. Så det er der heller ikke noget nyt i, men det er altså en fatal sammenblanding, man her begår, af spørgsmålet om skyldig/ikkeskyldig og spørgsmålet om strafudmålingen. Så det er altså desværre i strid med helt grundlæggende retsprincipper om bevisførelse i Danmark.

Vi kan ikke støtte forslaget, men vi vil meget gerne have, at forslagsstillerne, hvis det ikke er muligt i dag, i udvalgsarbejdet kommer med nogle praktiske eksempler på, hvad første led i bestemmelsen egentlig omfatter.

(Kort bemærkning).

Morten Messerschmidt (DF):

Det, som får mig til at tage ordet, er det, som fru Birthe Rønn Hornbech siger om, at det ikke skulle være muligt at føre et sandhedsbevis for ytringer, som man så er blevet tiltalt for.

Ville det ikke være rimeligt, om man lod den usikkerhed eller den tvivl, som fru Birthe Rønn Hornbech rejser, komme tiltalte til gode, og at man i hvert fald skaber den juridiske mulighed for, at man kan forsvare sig og forsvare de synspunkter, som fru Birthe Rønn Hornbech så mener at man potentielt skal kunne straffes med 4 års fængsel, jævnfør nuværende paragraf, stk. 2, for? Ville det ikke være rimeligt, om tvivlen kom den tiltalte til gode?

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Nu levner taletiden ikke mulighed for, at en politijurist efter 36 år bruger Folketingets tid på at gennemgå straffeloven. Men jeg kan da kort sige, at dette jo er en bestemmelse, hvor anklagemyndigheden rejser tiltale, og hvor det er anklagemyndigheden, der skal føre beviserne. Er beviserne ikke til stede, og der er rimelig tvivl, skal der ske frifindelse. Sådan er det.

(Kort bemærkning).

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg takker for politijuristens kortfattede, men sikkert velmente belæring.

Og så vil jeg bare spørge igen. Jeg er fuldstændig bekendt med, hvordan processen i straffesager fungerer. Jeg har faktisk selv være subjekt i en straffesag efter den pågældende paragraf, og derfor tror jeg, jeg har et udmærket kendskab til, hvordan det fungerer. Jeg vil bare gerne spørge: Når nu fru Birthe Rønn Hornbech argumenterer med, at et sandhedsbevis, som vi kender det i øvrigt fra injuriebestemmelsen i § 269, altså muligheden for at føre sandhedsbevis, ikke skal ind i § 266 b, er det ikke besynderligt så at bygge den argumentation på, at det ikke kan lade sig gøre?

I al beskedenhed måtte jeg måske spørge: Hvor i alverden ved fru Birthe Rønn Hornbech det fra? Er fru Birthe Rønn Hornbech i stand til sådan i al evighed fremefter at kunne gennemskue alle de argumenter, som anklagemyndigheden måtte kunne frembringe, og dermed også de modsynspunkter, som måtte kunne føres?

Sagen er jo, at i dag vil et sandhedsbevis overhovedet ikke kunne føre til frifindelse eller straflempelse, for der er ikke hjemmel til det. Og det er, hvad det nye stk. 2 sådan set vil indføre. Derfor vil jeg bare gentage mit spørgsmål til fru Birthe Rønn Hornbech: Ville det ikke være rimeligt, om tvivlen kom den tiltalte til gode?

Kl. 16.55

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg synes ikke, jeg vil spille Folketingets tid med at gentage, hvad jeg lige med 36 års erfaring har sagt.

Men jeg vil sige, at jeg sådan set havde håbet, at man havde hørt efter, hvad jeg sagde. For faktisk viste jeg den imødekommenhed at sige, at det jo var rart at få nogle eksempler. Det var derfor, jeg troede hr. Messerschmidt tog ordet. Men

det er nok, fordi man ikke overhovedet har tænkt over det. Lovforslaget er jo også utrolig tyndt og består mest af blanke sider. Det havde da været rart, hvis man for forståelsens skyld havde givet nogle eksempler, men hvis forslagsstillerne ikke gider, kan der jo ikke komme mere ud af det. Men hvis man vil i udvalget, så har man stadig væk chancen.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Ja, tak til ordføreren. Og den næste ordfører er hr. Frode Sørensen.

Frode Sørensen (S):

Da den socialdemokratiske ordfører, fru Karen Hækkerup, ikke kan være til stede, skal jeg fremføre Socialdemokratiets synspunkter.

Ytringsfriheden er en af grundpillerne i ethvert velfungerende demokrati. Retten til fri meningsudveksling, til at give udtryk for sine meninger i skrift og tale er helt fundamental, og her i Danmark er den jo sikret i grundloven.

Men ytringsfriheden er ikke fuldstændig ubegrænset. Ytringsfriheden skal udøves med den fornødne respekt for det enkelt individ, så det er beskyttet mod grove krænkelse. Vi har således her i Danmark visse love og paragraffer, der sætter rammerne for den demokratiske dialog og sørger for, at den føres på et anstændigt niveau. En af disse er § 266 b, den såkaldte racismeparagraf, der er til for at beskytte grupper af mennesker imod trusler, forhånelser eller nedværdigelse på grund af deres race, hudfarve, nationalitet, tro eller seksualitet.

I 2002 fremlagde Dansk Folkeparti et forslag om totalt at afskaffe § 266 b. Dengang var det kun Dansk Folkeparti selv, der stemte for forslaget, og nu forsøger man sig igen – denne gang med en tilføjelse til racismeparagraffen, der skal gøre en, måske kan man sige ellers racistisk ytring straffri, »såfremt den er sand eller fremsætter den rimelig grund til at anse den som dækkende for de faktiske forhold eller var provokeret til at fremsætte den«. Dansk Folkeparti vil altså indføre en række muligheder for at slippe for straf, herunder hvis en ytring, der efter de nugældende regler ville kunne straffes for at være racistisk, er sand.

Men hvordan kan en ytring være sand, hvis en gruppe mennesker nedværdiges eller forhånes på grund af deres race eller hudfarve? Og der kan jeg da støtte fru Birthe Rønn Hornbech i, at vi da gerne ser nogle eksempler på det her, men det kan jo klares i udvalgsarbejdet. Det

kræver vel, at man abonnerer på forestillingen om, at mennesker med en bestemt hudfarve generelt er bedre end mennesker med en anden hudfarve – en forestilling, de fleste heldigvis for længst er gået fra. Det er vi i hvert fald i Socialdemokratiet.

Dansk Folkeparti argumenterer for forslaget med, at § 266 b er en ophævelse af åndelig frihed, herunder især ytringsfriheden. Som sagt: Ytringsfriheden er utrolig vigtig i et demokratisk samfund. En af dens helt store styrker er, at den giver mindretallene mulighed for at tale magthaverne imod, så alle grupper i samfundet kommer til orde. På den måde undgår man totalitære tilstande, hvor ytringsfriheden begrænser sig til det herskende politiske styres ret til at undertrykke mindretallet. I den forbindelse er det da glædeligt, at Dansk Folkeparti er så opsatte på at tage hensyn til minoriteterne i Danmark.

Alligevel kan Socialdemokratiet ikke støtte lovforslaget. Vi mener ikke, at racismeparagrafen er en trussel mod ytringsfriheden. Vi synes, at vi endog har en meget fri debat i Danmark, som ikke kan siges at være præget af, at nogle ikke tør sige deres mening. Sagen er jo den, at § 266 b ikke kriminaliserer meninger og holdninger, men blot sætter grænsen for måden, som de ytres på. Derudover beskytter den bestemte grupper af mennesker, der er særlig udsatte, og som har en risiko for, at de kan trues, nedværdiges eller forhånes – en beskyttelse, som vi mener er væsentlig, og som vi derfor synes vi skal holde fast ved.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Ja, tak til ordføreren. Og næste ordfører er hr. Søren Krarup.

Søren Krarup (DF):

For 5 år siden forsøgte vi at få straffelovens § 266 b, den såkaldte racismeparagraf, ophævet og slettet af straffeloven. Det lykkedes som bekendt ikke, selv om debatten i anledning af vores lovforslag var saglig og spændende nok. Og når vi nu kommer igen og søger straffelovens § 266 b ændret, kan man spørge, hvad vi er ude på. Svaret er enkelt: Vi er ude på det samme, som vi var for 5 år siden, nemlig at bringe § 266 b i overensstemmelse med vores grundlov og vores folkestyre.

KL 17.00

Forholdet er jo nemlig, at § 266 b tjener til at skræmme og terrorisere befolkningen og således at lamme den frie debat i landet. Dette er kends-

gerningen. Således har den virket i mange år, mest og tydeligst i de seneste årtier, hvor debatten om indvandringen tog fart i befolkningen.

Almindelige mennesker, folk som ikke har fået deres sprog slebet og formet på universiteter og højere uddannelsesanstalter, sagde af deres hjertes mening fra over for den i 1980'erne og 1990'erne ukontrollerede, ustyrlige indvandring, og øjeblikkelig slog deres ideologiske modstandere til og trak dem i retten på grund af deres uslebne sprogbrug.

Enhver kender til det; enhver har oplevet eksempler på denne brug af § 266 b. Og konsekvenserne var jo ikke kun, at ytringsfriheden blev stækket, men også at den almindelige danske befolkning fik ordet frataget – konsekvenser, som er en krænkelse af grundlovens og folkestyrets ord og ånd.

Jeg er så gammel, at jeg var med, dengang § 266 b blev indført i straffeloven. Jeg sagde offentligt fra – jeg tror som den første i landet – i nogle kronikker i Berlingske Tidende i november 1970, men fik kun en vrissen afvisning af daværende justitsminister Knud Thestrup samt en for mig selv forbløffende opbakning af Aksel Larsen og Poul Dam fra SF.

Og selvfølgelig var jeg og alle andre klar over, hvorfor vi fik § 266 b. Det skyldtes den internationale konvention af 21. december 1965 om afskaffelse af alle former for racediskrimination, som Danmark skulle tilslutte sig, en efterkrigstidens hellighed, som fik Poul Dam til at udtale sin berettigede kritik af, at begrebet race hermed for første gang optrådte i dansk lovgivning – dette infame, underlødige begreb, som anden verdenskrig var udkæmpet for at slå ned. Men sådan var realiteten.

Denne realitet gælder utvivlsomt endnu. Vi gør os ingen forestillinger om, at Danmark ville turde udtale en uærbødig kritik af den internationale konvention, heller ikke selv om Beate Winklers overvågningscenter i Wien har bidraget til at afsløre den ubehagelige sandhed om, hvordan begrebet race og racisme misbruges af den politiske korrekthed i Vesteuropa.

Men vi kan gøre ét. Vi kan tilføje et stk. 2 til § 266 b, som siger, at hvis den jævne dansker har sagt noget, som er sandt, selv om han har sagt det uslebent, eller hvis den jævne dansker har haft rimelig grund til at anse det for dækkende for de faktiske forhold, så kan den jævne dansker, mand eller kvinde, ikke straffes.

Det kan vi gøre. Således kan vi respektere den danske befolkning og det frie ord. Således

kan vi bidrage til at sætte en stopper for den forargelige forfølgelse af ukorrekte meninger og bramfri udtryk, som i årtier har terroriseret den danske debat.

Det skal ikke være muligt uden videre at kunne slæbe folk i retten, fordi de udtrykker deres hjertes mening i folkelige vendinger. Det skal ikke mere være sådan, at danskerne er bange for at tale frit om de spørgsmål, der i denne periode optager dem mere end noget andet. Lad os sætte danskerne i frihed. Det er dette, som vores lille ændring af straffelovens § 266 b vil sige.

Paragraffen består jo; vi gør os ikke skyldige i det brud med den internationale konvention, som man tydeligvis frygter. Men vi befrier den danske befolkning for det åg, der har ligget på den siden 1971, og som vi er mange, der har kunnet bevidne: folk, der ikke turde navngive sig; folk, der hviskede deres mening, fordi de ikke turde udtale den højt; folk, som var skræmte og terroriserede af en politisk korrekthed og mediemæssig overklasse, som forvandlede det frie ord i landet til en karikatur.

Vi håber, at vi er kommet så vidt, at den hellige og almindelige retfærdighed fra 1960'erne ikke længere skal tyrannisere danskerne. Og vi håber derfor og tror også, at denne meget lille tilføjelse til straffelovens § 266 b vil kunne vinde flertal i dette høje Ting.

KL 17.05

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken. Det er nu hr. Tom Behnke.

Tom Behnke (KF):

Jeg kan med lovforslag L 103 forstå, at forslagsstillerne har opgivet helt at få ophævet bestemmelsen. Og det er jo egentlig på en måde lidt synd – selv om jeg ikke er enig med forslagsstillerne – for det var dog, om man så må sige, et rent forslag. Nu har vi fået et forslag, som efter min bedste overbevisning er helt galt.

Forslagsstillerne går nu ind og siger, at de gerne vil være med til at bevare paragraffen, men de ønsker så at udvide den til, om jeg så må sige, at gælde begge veje. Men det er der jo ikke tale om, og det vil jeg vende tilbage lidt senere.

Den anden del af forslaget er, at forslagsstillerne ønsker at tillade trusler, ønsker at tillade forhånelser og nedværdigelser af andre mennesker. Hvis bare udtalelserne er sande, eller hvis man bare troede nok på, at udtalelserne var sande, skal det være tilladt at true, forhåne og ned-

værdige. Det giver jo ikke nogen mening, hvis man egentlig virkelig mener det, man skriver.

Eller også er det i virkeligheden helt vanvittigt, det, forslagsstillerne ønsker. For det betyder jo f.eks. også, hvis man skulle prøve at trække parallellen – det ved jeg godt at man ikke helt kan, men alligevel – over til et andet område, at man kan sige: Vi laver en lov imod mobning, men hvis tykke Bertha virkelig har et Body Mass Index over det normale, er det tilladt at mobbe hende med, at hun er tyk, for så er det en sand udtalelse. Det er jo helt skørt, at man overhovedet kan foreslå noget sådant. At forhånelse, nedværdigelse og trusler bliver tilladt, blot fordi det, man siger, er sandt, eller bare fordi man selv var af den klare overbevisning og troede på, at det var sandt.

Det Konservative Folkeparti kan ikke støtte lovforslaget her. Vi mener absolut, der er et behov for den pågældende lovbestemmelse, og det var jo også det, man fandt frem til i 1971, hvor et udvalg klart tilkendegav, at det er nødvendigt med § 266 b for at kunne leve op til FN's konvention. Det ønsker vi at gøre i Det Konservative Folkeparti, og derfor ønsker vi ikke, at den pågældende bestemmelse bliver fjernet, og vi ønsker heller ikke, at man med et stk. 2 så alligevel tillader det sådan ad bagvejen.

Til forslagsstillernes påstand om, at det er nødvendigt med en tilføjelse i stk. 1, således at bestemmelsen gælder både mindretal og flertal, er der jo kun at sige, som også ministeren har sagt, at paragraffen juridisk set vender begge veje. Det er en nøjagtig lige så stor overtrædelse, hvis dem, man forhåner, truer eller nedværdiger, tilhører et flertal, som hvis de tilhører et mindretal. Om der så i praksis kan fremvises nogle eksempler på en uhensigtsmæssig håndtering af den pågældende bestemmelse, er jo en administrativ ting og ikke en lovgivningsmæssig ting, som vi skal tage os af her i Folketinget. Men vi er klart af den overbevisning i Det Konservative Folkeparti, at paragraffen gælder både flertal og mindretal, og det skal den selvfølgelig også gøre.

Så er det forslagsstillernes påstand, at paragraffen forhindrer en politisk debat, men det gør paragraffen jo på ingen måder. § 266 b begrænser ikke holdninger eller bestemte opfattelser, men alene måden, man udtrykker sig på, og det synes vi er godt og sundt for debatkulturen. Så det er jo altså et spørgsmål om, at vi med den her paragraf har at gøre med ytringens form og

ikke indholdet. Det er det, at man ikke må true, forhåne eller nedværdige, og det ønsker vi at fastholde. Man kan sagtens have sine politiske meninger eller opfattelser, og man kan også få lov til at give udtryk for dem uden at komme i karambolage med § 266 b, hvis bare man ikke gør det på en truende, forhånende eller nedværdigende måde, og derfor kan vi ikke følge forslagsstillerne i det her lovforslag, og vi vil, ifald det kommer til afstemning, stemme imod.

Kl. 17.10

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF)

Jeg må tilstå, at jeg er meget, meget skuffet både over De Konservatives ordfører og over Venstres ordfører. For jeg synes jo, der er tale om hykleri, hvor man meget bevidst – jeg er lige ved at sige i formalismens navn – sætter kikkerten for det blinde øje.

Enhver af os ved jo, hvad der er gået forud i de foregående to tiår. Vi har alle sammen, går jeg ud fra – jeg har i udpræget grad – oplevet, hvordan den almindelige befolkning har været truet og kujoneret til ikke at turde tale frit om det, som lå den allermest på sinde, fordi den øjeblikkelig fik at vide, at den var racistisk, hvis den brugte de normale, bramfrie, folkelige udtryk, den kendte. Og det betød jo, at debatten måtte gå under jorden. Jeg kan godt fortælle, jeg var en af de få, der talte frit ud, og jeg har utallige oplevelser med folk, der kommer til mig og siger: Vi er helt enige, men vi tør ikke sige det. Vi er bange for, hvad det fører til.

Det er den terrorisering af den almindelige, jævne danske befolkning, der skal bringes til ophør, og det er dog utroligt, at hr. Tom Behnke så kan forsvare terror imod befolkningen. Det er kun, siger han, f.eks. spørgsmål om forhånelse, vi siger nej til. Javist, men netop en jævn dansker vil jo øjeblikkelig blive beskyldt for at forhåne, når han bruger de danske jævne udtryk, som han er vant til, og som bare udtrykker, at der er noget, han tager afstand fra.

Kan hr. Tom Behnke virkelig ikke se det i allerhøjeste grad nødvendige anliggende, der er i denne lille § 2, som betyder, at man ikke kan straffes, fordi man taler dansk?

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (KF)

Nej.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det er unægtelig en udførlig og dybsindig debat, må jeg sige. Jeg har her forsøgt at begrunde, hvad det hele drejer sig om, og så får jeg bare at vide, at det er nej.

Jeg kan huske, at i den forrige debat, hvor jeg også var ordfører, nævnte jeg f.eks. de danske sydslesvigere, de danske sønderjyder, hed det dengang, som et eksempel på folk, der med en lovgivning som den her ville have fået ordet frataget. En mand som redaktør Jens Jessen på Flensborg Avis sad 4 år i preussisk fængsel, og han ville med en lovgivning som den her simpelt hen være blevet sat fra sin bestilling som redaktør. Han ville være blevet frataget ordet, for han forhånede, han var sarkastisk, han var kritisk, han tillod sig at behandle preusserne som dem, han ikke viste respekt.

Og det er jo på den måde, § 266 b virker, og derfor er og bliver det en underlig – jeg vil ikke sige højrovet, for sådan taler man ikke i Folketinget – form for hykleri, at man nu sætter sig på den høje hest og fortæller, at naturligvis må man ikke forhåne, naturligvis må man ikke true, naturligvis må man ikke tale med de danske ord, man plejer at bruge, når man udtaler sig om andre. Det er grotesk, og jeg synes altså også, at det er meningsløst.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Formanden brød sig ikke om det udtryk, der blev anvendt.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (KF):

Når ordføreren for forslagsstillerne tidligere stillede et meget klart spørgsmål, tillod jeg mig den frihed at give et ganske klart svar. Det plejer ofte at være efterspurgt i den politiske debat, altså om man som politiker da ikke kan svare klart og tydeligt ja eller nej, er man enig, eller er man ikke enig. Jeg var ikke enig, og det var det, jeg gav udtryk for. Der var sådan set ingen grund til at bruge et helt minut på at forklare, at et nej er et nej.

Men i forhold til det, som man her bevæger sig ind på, skal vi huske på, at det er fuldt ud tilladt og lovligt at give udtryk for sine holdninger og bestemte opfattelse. Det er der intet til hinder for. Man må bare ikke være truende, forhånende eller nedværdigende i sin måde at gøre det på. Og med denne bestemmelse i mente har debatten jo – også på udlændingeområdet, som jeg

kan forstå forslagsstillerne kredser omkring – bølget frem og tilbage, og alle har kunnet sige, hvad deres mening var, men det har ikke været tilladt at være truende, forhånende eller nedværdigende, og det er vi tilfredse med at det ikke er.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Den næste ordfører er fru Pernille Frahm.

Pernille Frahm (SF):

Det er jo nogle virkelig interessante principper, der bliver foreslået her i straffeloven og i høj grad en nyskabelse. Det her med, at man skal være straffri, hvis påstanden er sand, eller hvis man tror, den er sand, eller hvis man er blevet provokeret til den, vil jeg prøve at udvikle lidt.

Kl. 17.15

For det første vil jeg spørge forslagsstilleren, om man kan få bare et eksempel på folk, der er blevet dømt for at sige sandheden. Nu taler vi jo ikke om sandheden subjektivt set. Nu taler vi ikke om, hvad hr. Søren Krarup eller jeg render rundt og føler er sandt. Nu taler vi om sådan objektiv sandhed. Er der nogen, der er blevet dømt efter racismeparagraffen for at tale objektivt sandt?

For det andet, hvis man nu går og føler, at det er sandt, eller at man har sådan en begrundet fornemmelse af, at det burde være sandt, kan man forestille sig, hvis det bliver overført på andre dele af straffeloven, at følgende sker: Jamen jeg troede helt sikker, hr. dommer, at jeg måtte køre 130 km/t. her, helt sikkert. Jeg har al mulig grund til at tro det. Eller: Jamen jeg troede, at det var i orden at gøre sådan og sådan. Jeg vidste ikke, at der var en lov, der forbød det her. Jeg troede, det var o.k. og i sin orden.

Den type principper vil jo virkelig være en nyskabelse. Det vil virkelig ændre vores måde at dømme sans straffesager på, og det vil ændre hele det danske retssystem voldsomt.

Så den sidste med, at hvis man bliver provokeret vil jeg sige: Værtshusslagsmål vil være en saga blot, altså det vil i hvert fald aldrig nogen sinde komme domstolene ved. Eller hustrumishandling: Hun fortjente det der. Jeg kan også se det brugt f.eks. i voldtægtsager: Kvinden gik ikke i burka, så jeg blev provokeret til osv. Så derfor siger SF: Nej, nej og atter nej til det her forslag.

Med hensyn til den her historie med Poul Dam og Aksel Larsen, der i sin tid har givet forslagsstilleren opbakning, er det meget muligt,

men de fik i hvert fald ikke opbakning i SF's folketingsgruppe. Og hr. Søren Krarup kan muligvis også huske, at SF's folketingsgruppe vendte sig imod det, og at der ikke blev flertal for det fra SF's side.

Så vi vil absolut stemme imod det her forslag. Og jeg skal også hilse fra Det Radikale Venstres ordfører og sige, at det gør de også.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

For det første vil jeg lige sige, at fru Pernille Frahm spørger om et eksempel på en, der er blevet dømt, og der vil hr. Morten Messerschmidt senere som privatist fortælle, at det er han et eksempel på.

Så kan jeg sige, at det, som hele § 266 b jo har tjent til, er en terrorisering af den offentlige debat. Det har jeg for mit eget vedkommende et eksempel. Jeg måtte i 1986 føre injuriersag imod daværende borgmester i Århus, Thorkild Simonsen, der havde kaldt mig racist, og han blev dømt for det. Men altså sådan blev det brugt, og man skal være meget hyklerisk, man skal være meget, meget nedgroet i sin retfærdighed, hvis man ikke ved, at sådan har det fungeret over for den jævne befolkning.

Derfor synes jeg altså, som jeg også sagde til hr. Tom Behnke, at det simpelt hen er en form for hykleri, der ligger i, at man nu ophøjer sig selv til at være den så retfærdige, der ikke tåler, at vi sætter en grænse for den terror, der kan udøves mod befolkningen.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Jeg vil sige, at det jo igen er en subjektiv sag, om folk er blevet terroriseret. Jeg kan da i hvert fald høre, at debatten herinde har det vældig fint på trods af racismeparagraffen. Og at nogen har kaldt nogen nazist eller racist, har jo intet som helst med racismeparagraffen at gøre. Folk kalder hinanden de mærkeligste ting, men det er jo ikke på grund af racismeparagraffen, de gør det. Det har nok været på grund af de ytringer, de hørte, at de har følt trang til at komme med den type udtalelser.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg synes, hykleriet er fuldstændig grotesk. Jeg og adskillige andre blev her for et halvt år siden anklaget for racisme, og der blev stillet forslag om, at vi skulle slæbes for retten. Sådan fungerer

det. Det er dog utroligt, at man så skal opleve disse retfærdige personer, der kommer og fortæller, at det overhovedet ikke er relevant. Det er et hykleri uden lige, og det er vendt imod den befolkning, der er terroriseret. Og jeg kan kun glæde mig over det systemskifte, der alligevel førte til, at befolkningen sagde nej til dem, der sidder i helligheden og terroriserer dem.

Må jeg så lige sige til fru Pernille Frahms orientering: Jeg havde i efteråret 1970 besøg af Aksel Larsen, der var på besøg på Ribeegnen, hvor han kom og bevidnede sin dybe sympati og enighed med mig i mine kronikker imod den kommende § 266 b. Jeg husker ikke, og det har heller ikke interesseret mig, hvordan SF stemte, men jeg kan henvise til Poul Dams ordførertale, hvor han netop klart sagde fra over for hele den dyrkelse af begrebet race, som, sagde han, for første, og dybt kompromitterende gang nu havde sit indtog i dansk lovgivning.

Kl. 17.20

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Men der er jo forskel på at blive kaldt racist og så blive anklaget efter racismeparagraffen, og det var det første, jeg kommenterede, ikke det andet. Det er muligt, hr. Søren Krarup er blevet anklaget efter racismeparagraffen. Det skal jeg ikke kunne udtale mig om, og jeg skal heller ikke kunne udtale mig om, om det var rimeligt, at han blev det eller ej.

Med hensyn til SF var stillingen i gruppen helt klart imod, hvad Poul Dam sagde i sin ordførertale. Hvis hr. Søren Krarup vil læse tilbage i gamle studier, vil han kunne se, at det er sandt hvad jeg siger – objektivt.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Tak til ordføreren. Den næste ordfører er fru Line Barfod.

Line Barfod (EL):

Det er blevet sagt flere gange under debatten, at den bestemmelse, vi diskuterer, § 266 b, skulle være blevet indsat i straffeloven i 1971. Den blev rent faktisk indsat i straffeloven i 1939. Det blev den på baggrund af de forfølgelser, man havde set af jøderne i Nazityskland. Det var derfor, man mente, at der var behov for at have en sådan bestemmelse i den danske straffelov. Så ændrede man den i 1971 for at kunne tiltræde FN's konvention imod racediskrimination. Men det var altså en bestemmelse, som man indsatte, for-

di man ikke ønskede at se den samme forfølgelse, som man havde set af jøderne i Nazityskland. Det synes jeg er væsentligt at huske, når man diskuterer bestemmelsen.

I Enhedslisten har vi den meget klare holdning, at det er utrolig vigtigt at have en meget vidtgående ytringsfrihed. Det er utrolig vigtigt, at vi ikke kriminaliserer folks holdninger. Vi er meget glade for, at vi i Danmark ikke har kriminaliseret nazister, at vi ikke har kriminaliseret holocaustfornægttere osv. Vi mener, det er væsentligt at imødegå den slags holdninger med en åben debat. Det tror vi er en langt bedre måde at bekæmpe dem på.

Men over for hensynet til ytringsfriheden står samtidig hensynet til at beskytte andres frihed til ikke at blive truet, forhånet, nedværdiget og forfulgt. Det er derfor, vi har bestemmelser, der skal beskytte folk mod at blive truet, forhånet, nedværdiget og forfulgt. Vi mener altså, at det er væsentligt, at vi holder fast i at have en sådan beskyttelse, og at man afvejer de frihedsrettigheder over for hinanden, og derfor har vi valgt, at vi støtter at bibeholde racismeparagraffen.

I forhold til den første ændring, Dansk Folkeparti foreslår, har både ministeren og flere andre været inde på, at det ikke giver mening, medmindre Dansk Folkeparti kan komme med nogle eksempler, hvor de kan dokumentere, at bestemmelsens ordlyd i dag ikke beskytter flertal. Vi har endnu ikke hørt sådanne eksempler i debatten, og derfor er det overflødigt at sætte det ind i bestemmelsen.

Det andet er så, som flere andre også har været inde på, stk. 2. Dansk Folkeparti siger, at man skal kunne blive straffri, hvis man kan føre sandhedsbevis, eller hvis man var provokeret. Flere andre ordførere før mig har været inde på, hvor besynderligt det ville være, hvis man indsatte noget sådant, især fordi vi endnu ikke har fået nogen eksempler på, hvad det er for typer af sager, hvor Dansk Folkeparti mener, at man skal kunne komme med sandhedsbevis for en trussel.

Hvis nogen rent faktisk har fremsat en trussel om, at de f.eks. vil opfordre til at slå jøder ihjel, hvordan skulle de så kunne blive straffrie ved at føre sandhedsbevis for, at de faktisk mener trusslen, eller hvad er det, Dansk Folkeparti forestiller sig? Vi mener ikke, det er særlig seriøst, at man ikke endnu i debatten har kunnet komme med et eneste eksempel på, hvad det er for typer af helt konkrete eksempler, hvor man forestiller sig at der skal kunne føres et sandhedsbevis.

Så skal jeg bare til hr. Søren Krarups debat med fru Pernille Frahm lidt tidligere sige, at i det eksempel, hr. Søren Krarup brugte, var det jo hr. Søren Krarup, der ønskede at indskrænke hr. Thorkild Simonsens ytringsfrihed ved at anlægge injuriersag mod hr. Thorkild Simonsen og åbenbart også vinde den injuriersag. Der mener hr. Søren Krarup altså, at det er i orden, at der er indskrænkninger af ytringsfriheden, når det kan beskytte hr. Søren Krarup, hvorimod hr. Søren Krarup åbenbart ikke mener, at det er i orden at indskrænke ytringsfriheden, hvis den kan beskytte andre mennesker mod at blive truet, forhånet eller nedværdiget.

Vi mener i Enhedslisten, at det er væsentligt at kunne beskytte folk imod det. Derfor kan vi ikke støtte det forslag, der er fremsat af Dansk Folkeparti.

Kl. 17.25

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

For det første vil jeg sige, at når jeg anlagde injuriersag mod hr. Thorkild Simonsen i 1986, var det, fordi det at være racist jo netop er noget, der er strafbart. Det var simpelt hen en beskyttelse af min egen frihed.

Og for det andet vil jeg lige sige til det, som fru Line Barfod nævner, altså at racismeparagraffen er fra før anden verdenskrig, at det er fuldstændig rigtigt, at der var noget, der minde om den. Men den racismeparagraf, der blev til § 266 b, har sit udgangspunkt i den internationale konvention mod racisme fra 1965, og det er udelukkende på grund af den konvention, at det i 1970 blev foreslået af daværende justitsminister Knud Thstrup i VKR-regeringen, at man skulle oprette § 266 b. Så det er fuldstændig korrekt, hvad jeg der har sagt.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det var sådan set også, hvad jeg sagde, nemlig at den blev indsat i 1939 på baggrund af det, man havde oplevet i Nazityskland, og så er den ændret på baggrund af FN's racismekonvention i 1971.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Jeg siger tak til ordførerne. Den næste, der har bedt om ordet, er hr. Morten Messerschmidt uden for ordførerrækken som privatist. Taletiden er 5 minutter.

Morten Messerschmidt (DF):

Når jeg har bedt om ordet som privatist, skyldes det selvsagt ikke utilfredshed med det, som Dansk Folkepartis ordfører har fremført, men alene det forhold, at jeg har den tvivlsomme ære som det eneste medlem af Folketinget at være en del af retspraksis på § 266 b, for som bekendt blev jeg for 3 år siden i Østre Landsret dømt til 14 dages betinget fængsel, og jeg synes egentlig, den sag illustrerer så udmærket, hvorfor det ændringsforslag til den gældende paragraf, som hr. Søren Krarup har fremsat, bør vedtages.

Det er jo sådan, at uanset hvor sandt, hvor empirisk åbenbart et fremført synspunkt må være, eller hvor stor enighed der må være om det, vil den talende altid gøre sig til forbryder ved at fremsætte udtalelser, der forhåner eller nedværdiger kulturer eller religiøs fordomme.

På den baggrund var det, at jeg, i øvrigt sammen med tre gode venner fra Dansk Folkepartis Ungdom, i sommeren 2003 måtte se mig selv kriminaliseret. I en naiv tro på, at man da i Danmark har frihed til at ytre sig, fremsatte vi på en plakat det synspunkt, at et multietnisk samfund ville føre til grov vold, kvindeundertrykkelse, utryghed, tvangsægteskaber, bandekriminalitet og massevoldtægter.

Denne sandhed illustreres, hvis man vender budskabet om. For hvor ville det da være absurd at fremføre, at indvandringen ikke har ført til øget vold. Hvor ville det være tåbeligt at tale om tvangsægteskaber eller kvindeundertrykkelse uden at lade talen tage udgangspunkt i islam. Og hvor ville det være besynderligt at anskue bandekriminalitet eller massevoldtægter som et fænomen, der har været upåvirket af den muslimske indvandring.

For os fire var sagen i sommeren 2003 klar: Muslimsk indvandring havde været synonym og ville i fremtiden også være synonym med en forråelse af samfundet. Det var Dansk Folkepartis Ungdom sådan set ikke ene om at mene. Det synes i dag næsten overflødig at nævne, at regeringens 24-års-regel som bekendt netop er indført på grund af de muslimske tvangsægteskaber.

Alle ved, at indvandrere fra de muslimske lande ikke bare er mere kriminelle, men også begår langt grovere, mere voldelig og mere organiseret kriminalitet end befolkningen som helhed. Krisecentrene bugner med muslimske kvinder på flugt fra deres ægtemænd, og hele denne påvirkning af samfundet fører naturligvis til øget

utryghed – altså præcis de påstande, som vi havde fremført.

Hvori bestod da vores brøde? Den bestod alene i, at vi havde angrebet den politiske utopi, der med danskerne som forsøgskaniner op gennem 1980'erne og 1990'erne var søgt virkeliggjort. Med en blind tillid til, at øget indvandring ville skabe et godt samfund, måtte danskerne i næsten to årtier se forstenede til, mens politikerne tillod indvandring af en befolkningsgruppe, der skabte en forråelse af landet, førte til en islamisering af det offentlige rum og udgjorde en bombe under vort sociale sikkerhedsnet.

Det er grundlæggende et sundhedstegn, når et folk gør oprør imod en sådan ført politik, og det er et sygdomstegn, når statsmagten føler trang til ved magt, fængselsstraffe og fordømmelse at holde utrygheden og angsten over den kurs, som landet befinder sig på, nede.

Jeg anfægter på ingen måde den dom, der blev fældet over mit hoved for snart 4 år siden. Jeg mener faktisk, at Østre Landsret kom frem til en juridisk set korrekt afgørelse. Det er nemlig ikke juraen, der her er noget galt med, det er politikken. For uanset hvor sande vore påstande var, og uanset hvor sandt et budskab det i dag ville være, vil afsenderen altid imødesee en dom, potentielt en fængselsstraf på op til 4 år.

Kl. 17.30

Vi fremlagde for Østre Landsret over 100 siders dokumentation for præcis de påstande, vi var fremkommet med om, hvordan den muslimske indvandring har skadet Danmark. Vi dokumenterede minutløst, hvordan alle vore påstande var sande eller i hvert fald velbegrundede. Men i § 266 b handler det ikke om sandhed eller gode begrundelser. Det handler om fordømmelse af dem, der ikke tror på det multietniske projekt, om forhånelser af dem, der ikke stiltiende vil acceptere, at deres land gives bort til fremmede kulturer, og den handler om, at en sandhed skal trues ihjel, at ordet ikke er frit, men skal styres af den politiske korrekthed.

Det er ikke et retssamfund værdigt. I et retssamfund møder man sine modstandere i dialog og lader dem forsvare deres synspunkter. Kan det ske, må der frifindes. Er synspunkterne usande, må der fældes dom. Og det er præcis, hvad hr. Søren Krarups forslag går ud på. Jeg kan helhjertet støtte tanken og mener i øvrigt med det indlæg her at måtte have svaret på en række af de, man kan sige varierende fra det patetiske til det næsten saglige, spørgsmål, der er blevet stillet til hr. Søren Krarup i den her debat.

Der er eksempler – jeg er selv et af dem – på, at man nægter folk at føre et sandhedsbevis, i hvert fald et sandhedsbevis, der går i retning af, at folk kan sandsynliggøre de påstande, som de er fremkommet med. Derfor er § 266 b en politisk censurparagraf, som ikke hører til i et samfund som det danske.

Formanden:

Tak til hr. Morten Messerschmidt. Så er det ordføreren for forslagsstilleren hr. Søren Krarup.

Søren Krarup (DF):

Ja, hermed har vi jo med hr. Morten Messerschmidts tale fået det bevis, som man har ønsket. Her har vi dokumentationen af, at det ikke hjælper at føre sandhedsbevis for det, man har sagt. Man bliver dømt, fordi man ikke er tilhænger af, som det hed, den multietniske vision. Og det svarer jo også til adskilligt andet.

Professor Ole Hasselbalch gjorde mig opmærksom på et læserbrev i Ekstra-Bladet den 5. april 1997, hvor en formand for Islamic Students Organisation, der hedder Abdallah, beskriver danskerne som slaver af druk og narko, ligesom han mener, at vi kun kan takke os selv for, at muslimerne får flere børn end os, og at vores sociale system udnyttes, idet den kloge narrer den mindre kloge.

Sådan er der det ene tilfælde efter det andet på, hvordan det i realiteten er danskerne, der bliver undertrykt i deres eget land. Enhver, der lever bl.a. i København, ved jo, hvordan københavnske piger af indvandrere bliver kaldt for ludere, og hvordan de på alle måder hånes og betragtes som undermålere, fordi de jo altså åbenbart ikke deler synspunkter med dem, der er optaget af at søge at gøre sig til en slags herskerklasse i landet.

Når der så er tale om, at de bespottede og forfulgte tager til genmæle, kommer racismeparagraffen straks og dømmer dem som skyldige i forhånelse. Sådan er det den bagvendte verden, og jeg må jo altså sige, at når der så kommer et beskendent lovforslag som dette, der simpelt hen tillader danskere at tale deres modersmål jævnt og uslebent og sige fra over for den undertrykkelse og forhånelse, de tit er genstand for, ja, så bliver dette lovforslag af alle de retfærdige dømt til at være noget, som man må tage meget stærk afstand fra.

Jeg må sige, at jeg forud havde sagt til mig selv, at der da ikke kan være nogen, der kan finde noget argument imod, at man simpelt hen indfører et stk. 2 i denne § 266 b, som giver mulighed for at befri dem, der måske bruger et lidt hjælpeløst dansk, fra at blive straffet. Men det er der altså.

Der er retfærdige mennesker, som har deres store retfærdighed, hvilket betyder, at der er ikke noget som helst, der gør indtryk på dem, heller ikke at vi her taler om to årtiers praksis – to årtier, hvor vi har set almindelige danskere gang på gang blive kujonerede og terroriserede, så de ikke har turdet sige fra over for det, der skete, sådan at den offentlige debat blev til en slags karikatur, hvorved, man kan sige gudske-lov, systemskiftet i 2001 fik en slags vulkansk karakter, fordi det kom fra det dybe, undertrykte bagland, som ikke egentlig havde fået lejlighed til at tale frit ud.

Kl. 17.35

Dette beskudne lovforslag er forsøget på at give danskerne mulighed for at kunne tale frit uden at skulle terroriseres. Og jeg må som sagt sige, at jeg hilser det med både forbløffelse og beklagelse, at det viser sig, at der skulle være modstand imod det.

Jeg kan kun sige, at danskerne jo så på anden vis må søge at klare sig og få mulighed for at tale frit her i landet. Det er i hvert fald tydeligt, at dets folkevalgte ikke er interesserede i at give dem den frihed til at tale et dansk, der måske kan være jævnt, enkelt og uslebent, og det kan derfor tage sig ud som en forhånelse, men de kan jo altså forklare sig, når de får mulighed for det.

Formanden:

Tak til hr. Søren Krarup.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 66:

Forslag til folketingsbeslutning om forbud mod seksuelt misbrug af dyr.

Af Christian H. Hansen (DF) m.fl.

(Fremsat 14/12 2006).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Lene Espersen):

Beslutningsforslaget fra Dansk Folkeparti pålægger regeringen at fremsætte lovforslag, der forbyder seksuelt misbrug af dyr og dyrepornografi, og som indebærer, at en overtrædelse af forbuddet straffes på linje med andre overtrædelser af dyreværnsloven. Som forslagsstillerne anfører i bemærkningerne, er der tale om en delvis genfremsættelse af beslutningsforslag nr. B 31 fra foråret 2005.

Det Dyreetiske Råd har efterfølgende efter anmodning fra Justitsministeriet afgivet en udtalelse om menneskers seksuelle omgang med dyr for at sikre en fyldestgørende behandling af problemstillingens etiske aspekter samt sikre en samlet gennemgang og vurdering af de undersøgelser, der foreligger om emnet.

Udtalelsen fra Det Dyreetiske Råd kom i november 2006. Et flertal af rådets medlemmer finder, at der ikke er behov for lovgivning, som forbyder privatpersoners omgang med egne dyr. For så vidt angår personers seksuelle omgang med andres dyr, også kaldet fence hopping, og seksuel omgang med dyr i organiseret eller kommercielt regi som f.eks. dyresexshows eller dyrebordeller, kan der imidlertid efter rådets opfattelse være et behov for lovgivningsmæssige initiativer, hvis den nugældende lovgivning ikke yder en tilstrækkelig beskyttelse.

Det er en vanskelig og også en ganske kompleks problemstilling, vi drøfter i dag, og den giver anledning både til principielle og etiske overvejelser.

Som jeg tidligere har tilkendegivet, tager jeg personligt skarpt afstand fra menneskers seksuelle omgang med dyr, og det er både min personlige og regeringens holdning, at misbrug af dyr er en meget alvorlig overtrædelse, som samfundet bør slå hårdt ned på.

Som reglerne er i dag, er menneskers seksuelle omgang med dyr allerede forbudt efter dyre-

værnslovens § 1, hvis dyr udsættes for smerte, lidelse, angst, varigt men eller væsentlig ulempe. Herudover indeholder dyreværnslovens § 17 et forbud mod at bruge dyr til filmoptagelser og lignende, hvis dyret i den forbindelse udsættes for væsentlig ulempe. Straffen for vanrøgt og uforsvarlig behandling af dyr er efter dyreværnslovens § 28 bøde eller fængsel i op til 1 år, mens straffen for mishandling af dyr er fængsel i op til 1 år og i gentagelsestilfælde op til 2 års fængsel.

For så vidt angår begrebet fence hopping, så følger det af straffelovens § 264, stk. 1, der omhandler husfredskrænkelser, at det er strafbart at skaffe sig adgang til andres huse eller andre ikke frit tilgængelige arealer. Det er således ikke tilladt uberettiget at gå ind på en anden persons indhegnede mark eller i denne persons stald, uanset om formålet er at have seksuel omgang med vedkommendes dyr eller ej. Overtrædelse af straffelovens § 264, stk. 1, straffes med op til 6 måneders fængsel.

Efter min opfattelse indeholder dyreværnslovgivningen og straffeloven således allerede i dag en beskyttelse mod, at mennesker misbruger egne eller andres dyr seksuelt.

Forslaget om at kriminalisere enhver seksuel omgang med dyr vil derfor alene have betydning i de tilfælde, hvor den seksuelle omgang med dyret ikke er i strid med dyreværnsloven og altså ikke voldes dyret eksempelvis smerte, lidelse eller angst. Det afhænger som tidligere nævnt i høj grad af etiske og principielle overvejelser, om vi skal forbyde mennesker seksuel omgang med dyr ud over de tilfælde, der allerede omfattes af dyreværnsloven.

Kl. 17.40

Selv om jeg personligt som sagt ligesom forslagsstillerne tager stærkt afstand fra menneskers seksuelle omgang med dyr, bør man efter min opfattelse spørge, hvad formålet med et generelt forbud skulle være.

Som nævnt kan formålet ikke være at beskytte dyrene mod smerte, lidelse eller angst. I sådanne tilfælde er forholdet jo allerede strafbart efter gældende regler. Hvis formålet skulle være et andet, nemlig at markere samfundets afstandtagen fra, at mennesker har seksuel omgang med dyr, er det min overbevisning, at samfundet allerede i dag uden et generelt forbud tager afstand fra og fordømmer disse handlinger. Et generelt forbud mod menneskers seksuelle omgang med dyr vil derfor næppe have nogen nævneværdig præventiv effekt i forhold til de